

ת"פ 8722/12/13 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יעקב מימוני, הנאשם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 8722-12-13 מדינת ישראל נ' מימוני
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

יעקב מימוני - הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום המתוקן שלפניי מייחס לנאשם עבירה של פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977, בכך שביום 02.04.13, בין השעות 16:30 - 17:30, חדר הנאשם לחנות "מרשמלו" השוכנת ברח' הרואה 10 בעיר רחובות (להלן: "**החנות**") מבעד לדלת אחורית, אשר הייתה נעולה אותה השעה, ונטל ממנה 4 פקטים של סיגריות וממתקים.

ההתנהלות הדיונית בתיק:

1. כתב האישום הוגש בחודש דצמבר 2013.
2. מאז הגשתו, נדחה מועד הקראת כתב האישום, פעמים רבות מנסיבות שונות הקשורות עם הנאשם, עד שביום 04.03.15, לאחר חילופי סניגורים, הודיעו ב"כ הצדדים על הסדר דיוני, במסגרתו נמסרה הודאת הנאשם, הוא הורשע ונשלח למתן תסקיר שירות המבחן. לאחר האמור, נדחה הדיון פעמים נוספות, עד שבחודש פברואר 2016 הודיע סנגורו הנוכחי של הנאשם, כי קיבל את הייצוג בתיק לא מכבר, ועתר כי בית המשפט ישלח את הנאשם לתסקיר משלים. בית המשפט לא נעתר לבקשה, אך דחה את מועד הטיעונים לעונש, על מנת לאפשר לסניגור ללמוד את התיק.
3. ביום 18.04.16, חלף טיעון לעונש, ביקש הנאשם באמצעות בא כוחו לחזור בו מהודאתו, בטענה שההודאה נמסרה תחת איומים, לרבות ניצול מצבו הנפשי ונגבתה תוך שימוש באמצעים פסולים. בית המשפט נעתר לבקשה, הורה על ביטול ההודאה והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

4. בפתח דיון שמיעת הראיות ולבקשת ב"כ המאשימה, מסר ב"כ הנאשם כפירה מפורטת, ולפיה הנאשם נדרש להגיע אל תחנת המשטרה לחקירה, והוחזק שם למשך שעות ארוכות, עד שעה שש בערב, ללא מים ללא אוכל וללא תרופות, עד כדי כך שהתעלף פעמיים. נטען, כי איום בהתחלה ע"י החוקר שי גבע, שלו טבעת גדולה על האצבע, ואמר לו "אני אעשה לך בלגן, אני אקח אותך לשכונה עם אזיקים ויעשה לך בושות לפני כל השכנים שלך, אתה מצולם, יש צילומים, בוא תודה ותגמור את הסיפור". לאחר כשעה וחצי של איומים, הנאשם נלקח לחוקר גבריאל אביב ואיום גם על ידו, ש"יעשו לו בלגן", או שיחתום ויסגרו לו את התיק. עוד נטען, כי החוקר החתים את הנאשם על הודעה, שעה שאינו יודע קרוא וכתוב.

5. פרט לאמור, נטען ע"י הנאשם כי פרט להודאתו אין כל ראיה בתיק שקושרת אותו לביצוע העבירה, הואיל וסרטון מצלמות אבטחה שנטען שקיים - לא הוצגו ע"י התביעה ולמעשה הועלם מתיק החקירה מיד לאחר כפירת הנאשם, ומאחר ואין ליתן אמון בעדויות החוקרים ובעדות המתלונן.

6. בירור טענות הזוטא נכרך במסגרת שמיעת הראיות הכלליות.

7. יצוין, כי במסגרת ההליך הראייתי, טען ב"כ הנאשם טענת אין להשיב לאשמה, שנדחתה בהחלטתי מיום 09.02.17, בנוסף הוגשה בקשה למסירת חומרי חקירה לפי סעיף 108 לחסד"פ וכמו כן בית המשפט התבקש פעמיים ע"י הסניגור לזמן עדי תביעה לעדות נוספת, בקשות אלו נדחו גם הן בהחלטות מנומקות.

דיון והכרעה:

קבילות הודעת הנאשם - טענת הזוטא:

8. כאמור, במכלול הראיות שהונחו לפני בית המשפט הוגשה הודעתו של הנאשם, מיום 04.07.13 (ת/3). נוכח חשיבות הדברים, אביאם להלן כמעט במלואם:

"...אני החלטתי להודות ישר, אני מתחרט בהחלטה מלאה היה לי רגע של חלשה, היה מצב שלא היה לנו כלום מה לאכול בבית היה חג פסח, חול המועד, גרתי בזמנו ברחוב הרואה 9/6 רחובות, הכרתי את החנות ששמה "מרשמלו", זאת חנות שנמצאת ברחוב הרואה 10 מול הבית הישן שלי, זה כמו קיוסק מוכרים שם סיגריות וממתקים. החנות אני יודע ששייכת לבחור בשם שי, מכיר רק את שמו הפרטי הוא בעל הבית חוץ מלהתפלל ביחד בבית הכנסת אין לי כלום אתו. מה שקרה באותו יום השעה הייתה אחרי שחזרתי מבית הכנסת "פא"י" היה אור יום אני לא זוכר במדויק את השעה, חזרתי לבדי באיתי מהחלק האחורי היתה שם דלת עץ ואני אחזתי בכוח עם שתי הידיים שלי את הדלת ומשכתי בכוח והיא נפרצה הדלת נשברה קצת. נכנסתי פנימה לקחתי פקטים של סיגריות, סיגריות מכל הסוגים, לקחתי ממתקים שמתי בשקיות והייתה כוס על הדלפק של עודף לקחתי גם אותה ויצאתי מהמקום והלכתי הבית ואחר כך מכרתי את הסיגריות כבר באותו יום לא זוכר למי מכרתי..."

...

ש. בפריצה הזו נגנב גם מחשב ומסך האם גנבת דבר כזה

ת. באחריות לא לקחתי דבר כזה, אני יודע שהיה מצלמות בחנות, אני הייתי שם במקום כמה פעמים ואני מכיר את בעל הבית....

ש. איך היית לבוש באותו היום שפרצת לחנות

ת. שמתי כובע קסקט שחור על הראש והייתי לבוש מעיל דובון כזה.

ש. מה התיאור שלך

ת. אני אדם חרדי עם זקן בצבע לבן וקרחת על הראש, לבוש מכנס שחור וחולצה לבנה, אני אדם מלא קצת בגוף...

ש. לפי מה שאני מבין אתה הכנסת משהו חד בין הדלת לבין המשקוף וככה פרצת את הדלת

ת. לא אני זוכר שאני ראיתי דלת עץ לא פעילה מאחורה המקום היה בשיפוצים היה קצת מרווח בין הדלת לבין המשקוף וככה הצלחתי להכניס את האצבעות שלי ולמשוך ולפרוץ את הדלת.

זו הודעתי שהוקראה בפני ואושרה בחתימתי".

לאחר הדברים האמורים, הוסף משפט בכתב יד:

"לציין שהיום במקרה נכנסתי לתחנת המשטרה וראיתי את בעל חנות מרשמלו ואפילו לא

אמרתי לו שלום. לא ידעתי מה הוא עושה במשטרה".

9. המסגרת הנורמטיבית-

סעיף 12 (א) לפקודת הראיות'מוכתר בשם "הודיה" וזו לשונו:

"עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה הייתה חופשית ומרצון."

10. כלשון הסעיף, טענת נאשם לעניין קבילות אמירותיו תידון בגדרו של סעיף זה, כל אימת שמדובר בהודיה. בענייננו, אין חולק כי האמירות שנמסרו בהודעת הנאשם, כפי שהובאו לעיל, עומדות בהגדרת הפסיקה בשאלה מהי הודיית נאשם, שכן יש בהם בכדי להפלילו ולהחשידו במיוחס לו.

11. עוד, לשון הסעיף מלמדת על התנאים בהם תהא הודיית נאשם קבילה, ודרישתו העיקרית היא כי הודיה

תהא "חופשית ומרצון". בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' מדינת ישראל, פ"ד סא(1) (2006), 461, (להלן: **"עניין יששכרוב"**) הורחבה הדרישה המנויה בסעיף 12 ונוסף כלל פסילה פסיקתית שמטרתו לשמר את הגינות ההליך הפלילי, ואת זכותו של הנאשם להליך הוגן: **"קבילותה של הודיית נאשם אינה נבחנת רק לאור הוראת סעיף 12 לפקודת הראיות, אלא גם על פי מה שהוגדר ב"פרשת יששכרוב" כ"דוקטרינת הפסילה הפסיקתית". יסודה של דוקטרינה זו באיזון עדין בין תכלית חשיפת האמת ולחימה בעבריינות, מחד, וזכויותיו המוגנות של הנאשם והצורך להגן על הגינות ההליך וטוהרו, מאידך"** (ע"פ 645/05 זליגר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (05.12.06)).

המדובר על דוקטרינת פסלות יחסית, המעניקה לבית המשפט שיקול דעת לפסול ראיה שהוגשה שלא כדין, כל אימת שלראיה זו השפעה ממשית על יכולת ההתגוננות של הנאשם.

12. האם ההודאה נגבתה מן הנאשם שלא כדין?

בעניין יששכרוב נפסק כי:

"השאלה מהי ראיה שהושגה "שלא כדין" אינה ניתנת לתשובה מדויקת וממצה. ככלל, ניתן לומר כי מדובר בראיה שהושגה באמצעי חקירה בלתי חוקיים, קרי - מנוגדים להוראה הקבועה בחוק, בתקנה או בנוהל מחייב; באמצעים בלתי הוגנים; או באמצעים הפוגעים שלא כדין בזכות - יסוד מוגנת. מטבע הדברים, שאלת העדר החוקיות או חוסר ההגינות של אמצעי החקירה, חייבת להיבחן בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו" (שם, פס' 64)

13. כאמור לעיל, טען הנאשם כי במהלך חקירתו אוים ע"י החוקרים, כי עוכב שלא לצורך למשך שעות ארוכות במהלך נמנעו ממנו מים, אוכל ותרופות, וכי למעשה אינו יודע על מה חתם שכן אינו יודע קרוא וכתוב וכך למעשה נגבתה אמרתו תוך ניצול מצבו הפיזי והנפשי. וכך העיד הנאשם בעדותו בבית המשפט:

"התקשר אלי אחד בשם שי אמר לי תבוא צריכים לדבר איתך בתחנה. הגעתי ואז אומר יש פריצה ואתה חשוד, יש צילומים. כדאי לך לבוא לספר פה כי יש לי פה טבעת שכבר טיפלה בהרבה אנשים ריסקה הרבה פרצופים, אנחנו נקשור אותך באזיקים ידיים ורגליים ונסתובב בשכונה ונגיד לכולם שאתה גנב. אמרתי לו אני לא גנבתי ולא עשיתי כלום. מהלחץ היה לי גם חום גבוה.

...

ש. היית קונה שם כל יום?

ת. כן.

...העבירו אותי למישהו אחר, ישב והתחיל לרשום דברים. לא זוכר את שמו.

ש. החוקר גבי אביב.

ת. יכול להיות.

ש. ישבתי מולו חצי שעה או שעה, הייתי עם חום אפילו עשיתי פיפי במכנסים. הם התחילו לריב ביניהם על חניה, הוציאו אותי החוצה, שמו אותי בחדר אחר ביקשתי ממנו מים כי היה לי חום ולא הביא לי. אחרי כמה שעות החזירו אותי בחזרה. אחרי זה בא עוד אחד לקח אותי לשרותים והביא לי לשתות. השאיר אותי עד שש בערב בלי אוכל בלי כדורים ואמר לי תחתום ונשחרר אותך. לא יודע על מה חתמתי לא יודע לקרוא ולכתוב. יש לי תצהיר כזה.

...

ש. לאחר שכפרת באשמה ביום 18.4.16 מה קרה מאז.

ת. אחרי יומיים הגיעו לי 3 שוטרים הביתה שאלו את השכנים איפה גר יעקב ושני שוטרים שאני מכיר אישית אז אמרו להם פה, ואני יצאתי החוצה והם כבר נסעו. כל יומיים שלושה. אחרי זה מזמנים אותי לתחנה, אני בא יושב יום שלם בלי כדורים ובלי כלום, היה גם שוטר צביקה קופרמן שהוא בעצמו צעק שם עד ששחררו אותי. כל פעם באים לוקחים אותי, אני יושב ואומרים כנראה טעות ומשחררים אותי. אפילו בלילה אני מפחד לצאת מהבית. שוטר אחד שגר לידי ושאלתי מה הענין אמר לי זה העבודה שלנו. גם השכנים שואלים מה פתאום ניידות משטרה. אומר לי אני לא יכול לספר."

בחקירתו הנגדית נשאל:

"ש. אם אתה לא יודע לקרוא למה לא אמרת לחוקר גבריאל?

ת. הייתי כבר גוסס, לא רק תשוש וגם אמרתי לו את זה. אני זוכר בוודאות. אין שוטר שלוקח אותי לחקירה ואומר לי תקרא ואני אומר לא יודע לקרוא ואני סומך עליך וחותרם.

ש. השוטר העיד כאן שלא רק נותן לנחקרים לקרוא הוא גם מקריא להם.

ת. לא. אני הייתי תשוש, אני בן אדם חולה, בלי מים ובלי תרופות. תתארי לך מחזיקים אותי במשטרה בלי כוס מים. עשיתי פיפי במכנסים ולא אכפת לאף אחד.

...

ת. נפלתי פעמיים ברצפה חוץ מזה שנתן לי כוס מים שהרים אותי השני צוחק עלי.

ש. איך אתה מתאר שנפלת פעמיים, שהתעלפת, שעשית פיפי והיה לך חום גבוה ואף שוטר לא ציין את זה?

ת. אף אחד לא התייחס. חוץ מאחד שלקח אותי לשרותים והביא לי מים.

...

ש. למעשה אתה אומר שאוימת על ידי השוטר עם הטבעת. מה היה עם השוטר השני הוא גם איים?

ת. לא. רק הראשון שאמר הטבעת הזו ריסקה הרבה פרצופים, נשים לך אזיקים ונסתובב ככה בשכונה.

ש. מה שם השוטר עם הטבעת?

ת. שי.

ש. אתה נחקרת ע"י גבריאלי ואמרת שהוא לא איים רק שי.

ת. רק שי. נכנסתי שאמרו לי תבוא לשי, התחיל לעשות תנועות עם הידיים תקשיב יש פרשה נסגור צ'יקצ'ק.

ש. ע"י גבריאלי שחקר אותך והודית בפניו לא אוימת.

ת. כן.

ש. כשאתה הגעת לגבריאלי שהעיד פה שהשיחה ביניכם התנהלה בנעימים למה לא סיפרת לו ששי איים עליך?

ת. קודם כל אני מאוד פחדתי ולכן כל הגוף שלי התרסק. אם אגיד לו ככה יקח אותי החוצה, שמעתי הרבה מקרים... רק ישבנו ודיברנו. מה יתן לי להגיד לו שהחוקר איים עלי.

...

ש. החקירה בה הודית לא נגבתה באיומים.

ת. לא הודיתי.

ש. מפנה לחקירה שלך. מצטטת מת/3. זה לא הודאה באשמה?

ת. לא. אני יודע שלא אמרתי דברים כאלה.

ש. כל מה שרשום בחקירה שלך השוטר המציא?

ת. לא קראתי בכלל. חתמתי והלכתי. רציתי לצאת החוצה הייתי גוסס.

ש. לא אמרת את כל זה?

ת. לא.

ש. אני מצטטת מהודעתך ש' 6-10. כל זה לא אמרת?

ת. לא יודע מי המציא אבל לא אמרתי דברים כאלה.

ש. החוקר המציא מדמיונו?

ת. כן.

...

ש. מה אמרת למעשה בחקירה?

ת. אמרתי אני גר שם, אני נכנס לקיוסק הזה, לא עשיתי כלום. אמר אוקיי נטפל בכך. זה שנפלתי ואיימו עלי לא רשמו."

(פרוטוקול מיום 19.07.18, עמ' 64-70).

14. מול גרסה זו של הנאשם, נחקרו עדים לעניין גביית ההודעות:

עדויות של עת/5 רכז המודיעין מר שי גבע:

העד מסר, כי הוא זה שיצר קשר עם הנאשם וזימן אותו לחקירה בתחנת המשטרה, וכן קיבל אותו לתשאול ראשוני. כאשר נשאל העד על השמעת איומים כלפי הנאשם, באלימות ובכך ש"יעשה לו בושות", השיב כי "לא היו דברים מעולם", וכן הדגיש כי השיחה התנהלה בנעימים, "אפשר להגיד [שיחה - א.ה.ה] חברית", וכי לא היה אפילו "אלמנט של הרמת קול" (פרוטוקול, עמ' 24). עוד צוין, כי הוצע לו להתייעץ עם עו"ד, אך הוא ויתר על זכותו, וכי מיד כשנכנס הודה בפריצה ובגניבה והביע חרטה ובושה מן המעשה. העד הגיש לתיק בית המשפט דו"ח פעולה שערך ת/1, אשר עולים ממנו דברים דומים, וכן צוין בו כי הנאשם מסר לו שביצע את המעשה בשל מצוקה כלכלית בבית, כי הוא מתבייש ומצר על כך. עוד צוין כי נמסר לנאשם שצולם בזמן ההתפרצות, וכי הוא השיב לעניין זה שהוא יודע על קיומן של מצלמות בחנות. בחקירתו הנגדית הוסיף "הוא ישב, שתה מים, וסיפר על כל הצרות שבבית שהובילו אותו למצב הזה...לפעמים גם לשבת להקשיב לבן אדם, גם אם הוא חשוד, זה לא מוריד מכבודך...מה שזכור לי הילדים, האוכל בבית, המקרר ריק, כל הדברים האלה, אתה יושב ומקשיב לו, במשך חצי שעה, שעה, מתייחס אליו בצורה הכי יפה, מביא לו מים. לא יודע איך הוא הגיע למצב הזה שהוא בא וטוען." (עמ' 26 לפרוטוקול).

עדויות של עת/2 גבריאל אביב, גובה ההודעה:

כאשר נשאל העד על איומים כלפי הנאשם, השיב כי "לא היה ולא נברא". עוד מסר, כי הנאשם לא עוכב שעות בתחנת המשטרה כפי שנטען ולעניין זה הפנה לטופס שחרור בערובה, שנחתם בשעה 14:01 ולא שש בערב. באשר לטענה, כי ידע שהנאשם אינו יודע קרוא וכתוב, השיב כי הקריא לו את ההודעה, כפי שהוא מקריא לכל חשוד, בטרם חתם עליה בכתב ידו, והוסיף כי לו היה מסרב הנאשם לחתום על ההודעה, היה מציין זאת.

מסקנות:

15. לא מצאתי להעדיף את גרסת הנאשם לעניין טענת הזוטא על דברי השוטרים. החוקרים העידו, עדויותיהם סדורות ומתיישבות הן האחת עם רעותה והן עם הראיות בתיק החקירה.

16. אין כל ממצא בתיק המעיד על נקיטת אלימות או איומים כלשהם כלפי הנאשם. להפך, מדבריו של העד שי גבע עולה תמונה של שיחה חברית, ואף של יציאה מגדרו של השוטר להציע אופן קשבת למצוקותיו של הנאשם. דברים אלו של העד עולים בקנה אחד עם דו"ח הפעולה שערך ת/1. אמנם, דו"ח הפעולה נושא תאריך 31.07.13, היינו קרוב לחודש ימים לאחר חקירתו של הנאשם, ואמנם העד לא זכר עובדה זו בחקירתו אלא לאחר שעומת עם הדברים בחקירתו הנגדית, ויחד עם זאת מדובר בדו"ח פעולה שנכתב בטרם מוצתה החקירה ועובר להגשת כתב האישום. טענתו החמורה של הנאשם כי דו"ח הפעולה "פוברק", אין לה במה שתיאחז ואינה נתמכת בכל ראיה. העד שי גלבע העיד, כאמור, כי ערך את התשאול הראשוני של הנאשם, שמיד הודה לפניו בביצוע העבירה ואף סיפר לו את הרקע לביצוע המעשה, וכי לאחר פרק זמן של כחצי שעה-שעה העבירו לשוטר גבריאל אביב לצורך גביית הודעתו.

17. גם מעדותו של השוטר גבריאל אביב, כפי שפורטה לעיל, עולה כי גביית העדות החלה בשעה סבירה לאחר הגעתו של הנאשם לתחנת המשטרה (בשעה 10:30, כפי שצוין על גיליון הודעתו), וכי הליך מסירת ההודאה היה קצר ביותר.

18. מנגד, הנאשם היה לא עקבי בטענותיו בעניין הזוטא. תחילה, כאמור, מסר הודאה במסגרת הסדר דיוני. לאחר מכן, ביקש לחזור בו מההודאה, בדיון מיום 18.04.16, ובא כוחו מסר לבית המשפט, כי ההודאה נגבתה ממנו באיומים ותוך ניצול מצבו הנפשי של הנאשם, וכן הנאשם מסר לבית המשפט כי אינו יודע כלל קרוא וכתוב. בהמשך, בדיון מיום 07.09.18, מסר בא כוחו, כי הנאשם הוחזק עד השעה שש בערב בתחנת המשטרה, ללא מים ללא אוכל וללא תרופות, עד כדי כך שהתעלף פעמיים. נטען, כי איום בהתחלה ע"י החוקר שי גבע, ולאחר מכן, איום גם על ידי השוטר גבריאל אביב. עוד נטען, כי החוקר החתים את הנאשם על הודעה, שעה שאינו יודע קרוא וכתוב. והנה, בעדותו בבית המשפט, טען הנאשם שרק השוטר גבע איים עליו, ואילו השוטר גבריאל אביב כלל לא איים עליו בשום צורה. ביחס לשוטר זה טען, כי בדה מליבו את אשר נכתב בהודאה, ונתן לו לקרוא ולחתום עליה, אף שאינו יודע קרוא וכתוב ולמרות שיידע את השוטר בכך. הנה כי כן, התגלה פער מהותי בין טענת הנאשם בטענתו המפורטת ל"זוטא" לבין עדותו.

19. פרט לגרסאות השונות שניתנו ע"י הנאשם לענין הזוטא, הרי שאלו אינן מתיישבות עם הראיות בתיק. ראשית, עם עדויות שני השוטרים כפי שפורטו לעיל. שנית, עם מועד תחילת מסירת ההודעה שלו (10:30), ושלישית, עם כתב השחרור בערובה, הנושא את השעה 14:01. ברי, כי אין זה סביר שיחתם כתב ערובה, בשעת צהריים, אם לא הסתיימה החקירה וכל עוד לא הובהר לנאשם כי הוא חופשי לעזוב את תחנת המשטרה בכפוף לחתימתו. עובדה זו אינה מתיישבת עם טענתו של הנאשם שהושאר בתחנת למשך שעות ארוכות, שלא לצורך ואך לשם הפעלת לחץ פסול עליו.

20. כאמור, בעדותו בבית המשפט, בניגוד לאמירותיו הקודמות, טען הנאשם כי הושמעו כנגדו איומים רק ע"י השוטר גבע. ביחס לשוטר אביב, שגבה את הודעתו, מסר כי לא איים עליו אלא בדה מליבו את ההודאה שנחתמה לבסוף על ידו. הנאשם מסר בעדותו, שלמעשה אמר לשוטר אביב שלא ביצע את העבירה וכי מעולם לא הודה בפניו על ביצוע העבירה. פרט לכך, שמדובר בגרסה כבושה שנמסרה לראשונה ע"י הנאשם בעדותו בבית המשפט, הנאשם אף לא ידע להסביר, מדוע כאשר הועבר לגביית הודעתו אל השוטר אביב, לא סיפר על האיומים שאיים עליו השוטר גבע. ועוד יותר לא ידע לבאר - אם איום והותש פיזית ונפשית ע"י השוטר גבע, הכיצד - לטענתו - לא מסר הודאה לבסוף אלא הכחשה? והכיצד טען מלכתחילה, כי ההודאה היא תוצאה של אותם איומים, אם בפועל כלל לא הודה? שהרי אם היו איומים - הרי מטרות הייתה לחלץ ממנו הודאה, אבל אם בסופו של דבר השוטר בדה את ההודאה מליבו, לשם מה נדרשו האיומים וההתשה הפיזית והנפשית? כאמור, לא נמצא בעדות הנאשם הסבר בר קיימא לתמיהות אלו וטענות הזוטא של הנאשם נותרו סותרות ובלתי קוהרנטיות.

21. באשר לטענה, כי נאלץ לחתום על הודאה שלא קרא כלל, הואיל ואינו יודע קרוא וכתוב, הרי שטענה זו אין לה כל זכר בחומר החקירה, והנאשם - מסיבות השמורות עימו בחר שלא להביא לטענה זו תימוכין כלשהם - כדוגמת, עדות, חוות דעת מומחה, או כל מסמך מקצועי אחר. פרט לכך, העיד השוטר אביב כי הקריא לנאשם את הודעתו, בטרם חתם עליה, ואין חולק כי הנאשם לא סירב לחתום על ההודעה.

22. הנאשם טען עוד לניצול מצב רפואי שלו ומניעת מזון ותרופות, אולם גם לענין זה, נמנע מהצגת מסמכים רפואיים, אף שבנקל יכול היה להמציאם. משלא הוכחו טענות הנאשם לקיומו של מצב בריאותי הדורש נטילת תרופות, הרי שלא ניתן לקבל טענתו לניצול אותו המצב באמצעות מניעת נטילתן.

23. באשר לטענה, כי הנאשם נאלץ להמתין פרקי זמן ארוכים, הרי שכאמור לעיל, טענה זו אינה מתיישבת עם המסמכים בתיק החקירה, המעידים כי גביית הודאתו החלה בשעה 10:30 ושחרורו בערובה בוצע כבר בשעה 14:01. נראה, כי אין מדובר בפרק זמן בלתי סביר, בו שהה הנאשם בתחנת המשטרה ולא ניתן ללמוד ממנו על התשה ועיכוב לפרקי זמן ממושכים.

24. הנאשם העיד, כי התעלף פעמיים. להבנתי, לו אכן ארעו שני מקרים של נחקר המעוכב בתחנת המשטרה, אשר מאבד הכרתו פעמיים, היה ניתן לכך ביטוי בתיק החקירה והנאשם היה מטופל רפואית ובמידת הצורך מפונה לצורך קבלת טיפול רפואי, אולם כאמור לדברים לא נמצאה כל אחיזה בחומר החקירה. הדברים

דומים, גם לעניין טענת הנאשם כי עשה צרכיו במכנסיו, פעמיים. בלתי סביר בעיני שאין זכר בחומר החקירה ואף לא בזיכרונם של השוטרים, למראות ולריחות, של אדם מבוגר שמצוי בסטרס כה עמוק בחקירתו עד כדי כך שאינו שולט בסוגריו.

25. בנוסף לאמור, הנאשם אף טען כי לאחר שחזר בו מהודאתו בבית המשפט, החלו להטריד אותו שוטרים - להגיע לביתו, לשאול את שכניו אודותיו, להזמין לתחנת המשטרה ללא כל צורך. טענה זו נשמעה לראשונה בעדותו של הנאשם ולא נתמכה בדבר, אף שבנקל ניתן היה להציג ראיות להוכחתה - כדוגמת עדות מי מבני ביתו של הנאשם או עדות מי משכניו. יתרה מכך, ב"כ הנאשם בחר שלא לחקור אף אחד מן השוטרים בעניין זה. סבורני, כי המדובר בטענות נעדרות ביסוס, או תמיכה מכל עוגן, וכי הן נטענו בשלב מאוחר של המשפט כניסיון להעצים את הרושם לשימוש באיומים כלפי הנאשם, לכאורה.

26. לא ניתן עוד להתעלם מכך, שמאז גביית הודאתו, או למצער במקביל לבירור טענת הזוטא, לא הגיש הנאשם כל תלונה במח"ש.

27. הנאשם טען, כי נאמר לו בחקירתו כי יש מצלמות המתעדות אותו מבצע את העבירה, מה שבדיעבד הסתבר כעובדה לא נכונה ואולי כיוון בכך לטענה של תחבולה חקירתית פסולה. לעניין זה אומר, ראשית, כי אם הנאשם עומד על טענתו שכלל לא הודה ושכל הכתוב בהודאתו במשטרה הינו פרי מוחו הקודח של החוקר, הרי שבכך למעשה מתייתר הצורך לברר טענה בדבר תחבולה שהובילה אותו להודות. שנית, ולמעלה מן הצורך אציין, כי שוכנעתי ממכלול הראיות, כי אכן היו בתיק החקירה צילומים ממצלמות האבטחה שהוצבו בחנות. הדבר עולה בבירור מעדות המתלונן ומהודעותיו במשטרה, מדו"ח הפעולה של השוטר זאודו בבוש שהוגש בהסכמה (ת/6), ממזכריו של השוטר יחיאל דהן (ת/10), מעדותו של השוטר אבינועם בשארי ומזכרו מיום 31.07.13 (ת/11).

ולכן שוכנעתי, כי כאשר נאמר לנאשם בחקירתו כי ישנו צילום של מצלמות אבטחה בידי המשטרה, האמירה הייתה נכונה לאותה העת, וצילום זה אבד רק בשלב מאוחר יותר של החקירה. על שאלת קיומו של מחדל חקירה בהיעלמו של הצילום אדרש בהמשך הכרעת הדין, אך מכל מקום לא ניתן להתייחס לדברים אלו שנאמרו כתחבולת חקירה פסולה, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה (ר' למשל, ע"פ 2831/95 **אלבה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(5), 221,291).

בהקשר הטענה של תחבולת חקירה פסולה, ראוי להזכיר גם את טענת הנאשם, כי נאמר לו ע"י השוטרים בתחנה, כי אם יודה יסגר התיק. טענה זו הוכחשה מכל וכל, הן ע"י השוטר גבע והן ע"י השוטר אביב ולא מצאתי להעדיף את גרסת הנאשם לעניין זה.

28. בנפרד מטענות הזוטא, אינני מוצאת לקבל את גרסת הנאשם, כי השוטר גבריאל אביב שם בפיו את הגרסה המפורטת בהודעתו. הגרסה, כפי שמוסר אותה הנאשם, מלאה פרטים ופרטי פרטים ולא סביר שהחוקר שם בפיו את הגרסה במלואה. למשמעות קיומם של הפרטים בהודאת הנאשם אדרש להלן

בשאלת משקלה של ההודאה.

29. לסיכום, איני מקבלת את טענת הנאשם, כי הופעלו כנגדו אמצעים פסולים במסגרת חקירתו. מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי לא הוכח לפניי, כי על הנאשם הופעל לחץ חיצוני קיצוני, הכולל איומים והתשה פיזית ונפשית, מצד החוקרים, כי לא הוכח שננקטה כנגדו תחבולה פסולה או שהוכנסו מילים בפיו, ולפיכך אני דוחה את טענת הזוטא ומקבלת את הודאתו של הנאשם כראיה קבילה.

משקלה של ההודאה:

30. הפסיקה קבעה כי על בית המשפט לבחון גם את משקלה ההודאה. משקלה של ההודאה יבחן על פי 'סימני האמת' העולים מתוכה וכן תיבחן ההודאה אל מול המציאות האובייקטיבית של הראיות, ובכך נדרשת תוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף".

לעניין זה ראו ע"פ 543/79 אבישי נגר נ' מדינת ישראל, לה(1) 113 (פורסם בנבו 22.10.1980):

"כמקובל על-פי החידוש בדיני ראיות, שנתחדש בבית-משפט זה לפני שלושים שנה ומעלה, אין להרשיע אדם על יסוד הודאה, שנמסרה מחוץ לכותלי בית המשפט אלא אם מתווסף להודאה 'דבר-מה-נוסף'".

31. משקלה של הודאה נבחן בשני מבחנים מצטברים: מבחן פנימי ומבחן חיצוני. המבחן הפנימי ('משקל עצמי') בודק את ההודאה על-פי סימני האמת העולים מתוכה, כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמסרים בה, וכיוצא בזה סימנים של שכל ישר (ע"פ 774/78 יוסף לוי נ' מדינת ישראל (3) 228, 233 (1979). על-פי מבחן המשקל החיצוני, נדרשת תוספת ראייתית מסוג 'דבר-מה נוסף', החיצונית להודאתו של הנאשם, על מנת להרשיעו (10477/09 מובארק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2013), פסקה 124).

32. במקרה שלפניי, הודעתו של הנאשם במשטרה הינה סדורה, משופעת בפרטים ומעידה על ידיעה מכלי ראשון של הנאשם, אודות הזירה, המועד בו בוצעה העבירה, והפריטים שנגנבו. הנאשם גם סיפר בהודעתו מהן הנסיבות שהובילו אותו לביצוע העבירה ומה עשה לאחר מכן עם הפריטים שגנב. כך, סיפר הנאשם במשטרה, כי היה זה בחול המועד של חג פסח (ת'3, ש'2), מסר את כתובתה של החנות שנפרצה ואף ציין כי באותה התקופה גר מול החנות (ש'3-4), ידע לספר כי היה אור יום בעת ביצוע העבירה (ש'6), כי הפריצה התבצעה דרך דלת עץ אחורית (ש'7) כי היה רווח בינה לבין המשקוף וכך הצליח להחדיר אצבעותיו פנימה ולפרוץ את הדלת (ש'48-49), וכי נגנבו על ידו פקטים של סיגריות וממתקים (ש'8-9). הנאשם ציין כמה פקטים של סיגריות נטל מן החנות ומאילו סוגים (ש'10). הנאשם מסר מה היו פרטי לבושו בעת הפריצה - כובע קסקט ומעיל דובון (ש'33), עוד מציין כי ידיו היו חשופות (ש'44). הנאשם אף מוסר את המניע לביצוע העבירה - מצוקה כלכלית בבית (ש'2) ומספר כי הוא מכיר את בעל החנות, שי, מתפילות

בבית הכנסת ומקניה בחנות, וכי אין ביניהם כל סכסוך (ש' 5). כמו כן, מסר כי מכר את הסיגריות כבר באותו היום.

33. עיינו הרואות, כי הודעת הנאשם הינה סדורה, משופעת פרטים רבים, וכי יש בה הגיון פנימי ברור. כל אלו, מחזקים ומאשרים את אותנטיות ההודעה. לאור זאת, אני מוצאת כי המבחן הפנימי מתקיים בענייננו, וכי משקלה הפנימי של ההודאה במקרה דנן הינו ניכר.

34. המבחן החיצוני דורש לצורך הרשעתו של הנאשם על סמך הודאתו, קיומה של תוספת ראייתית המאמת את תוכן ההודעה - "דבר מה נוסף".

35. לא נקבע מפורשות בפסיקה מהי אותה תוספת ראייתית מסוג 'דבר מה נוסף', אולם הובהרו לגבי דרישה זו הדברים הבאים:

"דרישת 'דבר מה נוסף' מטרתה לאמת את הודיית הנאשם, וזאת להבדיל מראיה המסבכת אותו בדבר העבירה. קרי, היא תרה אחר ראיה אובייקטיבית כלשהי המחזקת פרט מהודאתו של הנאשם, גם אם לא מדובר בראיה המסבכת אותו ישירות בביצוע העבירה. משקלה של הודאת נאשם נמדדת על פי סימני האמת שבה מחד, וראיית חיזוק חיצונית, שהיא 'דבר מה נוסף', מאידך. בין שני המבחנים הללו, הפנימי והחיצוני, מתקיימים יחסי גומלין. כך, בלשון הפסיקה:

"משקלה של הודאה נבחן על-פי שני מבחנים מצטברים... האחד פנימי ומשהו חיצוני. המבחן הפנימי מתייחס לתוכנה של ההודאה, והוא תר, על-פי ההגיון וניסיון החיים, אחר סימני האמת, המתגלים בתוכן ההודאה... המבחן השני הוא, כאמור, חיצוני. אין הוא מעוגן אך ורק בתוכנה של ההודאה, אלא מטרתו לחפש אחר סימנים שמחוץ לדברי המערער עצמו בהודאתו, אשר יש בהם כדי ללמד על אמיתותה. זהו המבחן אשר מתבטא בחיפוש אחר קיומו של 'דבר-מה נוסף'..." (ד"נ 3081/91 קוזלי נ' מד"י, מה(4) 441, 458).

בדומה, נפסק בע"פ 6613/99 סירק נ' מ"י (פד נו(3) 529, 557), כי:

"להבדיל מדרישת הסיוע, אין ה'דבר-מה' צריך להצביע על אשמת הנאשם, אלא די בראיה ישירה או נסיבתית מחוץ לדברי הנאשם בהודאתו, שיש בה כדי לאשר במידת - מה את תוכן ההודאה ולהצביע על אמיתותה. כלל נקוט בפסיקתנו הוא כי ככל שמשקלה העצמי-פנימי של ההודאה הוא גבוה על-פי סימני האמת המתגלים בתוכה, כך קטן המשקל הנדרש ל'דבר-מה' הנוסף לשם אימות ההודאה, ולהפך".

36. מדובר בסטנדרט גמיש ומשתנה. הדבר מה הנוסף לובש ופושט צורה מחדש בכל פרשה, בהתאם לנסיבותיה של ההודאה בה הוא נדרש לתמוך. כך, כאשר משקלה הפנימי של ההודאה הוא ניכר, ניתן יהיה להסתפק, לעיתים, בדבר מה נוסף קל שבקלים שמשקלו "קל כנוצה". אולם, כאשר משקלה הפנימי של

ההודאה הוא נמוך יש לעמוד על קיומה של תוספת ראייתית בעלת משקל סובסטנטיבי.

37. במקרה זה שלפניי, קבעתי כאמור כי ההודאה בעלת משקל פנימי גבוה, ועל כן ניתן להסתפק ב"דבר מה נוסף" בעל משקל נמוך יחסית. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות אני סבורה, כי ישנן תוספות ראייתיות למכביר להודאתו של הנאשם, וזאת כפי שתפורטנה להלן:

הודעות המתלונן:

בהודעה מיום 02.4.13, שנגבתה מן המתלונן בבית העסק (ת/8), מסר המתלונן כי הפריצה התרחשה במהלך חול המועד פסח, והתבצעה דרך הדלת האחורית של החנות. עוד מוסר המתלונן, כי מן החנות נגנבו בין היתר 4-5 פקטים של סיגריות, מסוגים מעורבים. בנוסף, מציין המתלונן כי צפה בצילומי מצלמת האבטחה, וראה כי בשעה 16:30 או 17:30 (השעה לא ברורה בשל החלפה לשעון קיץ באותם ימים), כלומר באור יום, נכנס בחור, עם כובע קסקט, בצבע שחור, מעיל ארוך בצבע בז' קרם.

בכל הפרטים האמורים, קיימת התאמה בין הודעת המתלונן שנגבתה כמה שעות לאחר גילוי הפריצה, לבין הודעת הנאשם אשר נגבתה מספר שבועות לאחר מכן.

לא התעלמתי מהעובדה, שקיימות גם אי התאמות מסוימות - כגון, טענת המתלונן כי נמצא שבחנות חסר מסך מחשב וגם מחשב נייד וכי הדלת האחורית נעקרה ושברו את המנעול. אולם, מספר הפרטים העובדתיים העולים מהודעת המתלונן ומתאימים להודעת הנאשם הם כה רבים ומדויקים, שניתן לומר שיש בה בכדי לאשר במידה רבה את ההודאה.

מן המתלונן נגבתה הודעה נוספת, ביום 11.08.13. במסגרת אותה הודעה, המתלונן תיאר את אשר ראה במצלמות האבטחה, כהאי לישנא:

"אני זוכר שהבחור נכנס דרך הדלת האחורית, אשר נעולה באופן קבוע על ידי שבירתה, רואים בבירור שלקח מכשיר לפטופ מסך מחשב וסיגריות וכן ממתקים. הוא נכנס בהתחלה לקח בשלב ראשון את המחשב הנייד והמסך ואת הסיגריות מהמדף ויצא החנות. חזר אחרי כמה רגעים ולקח ממתקים חבילות של קליקים, לקח את כל תכולת המדף עם הממתקים".

גם בהודעה זו, נמצאים חיזוקים ראייתיים להודאת הנאשם - באשר לדלת האחורית שנשברה ונפרצה, ביחס לסיגריות והממתקים שנגנבו.

אכן, קיימים פערים בין הודעה זו להודאת המתלונן, ביחס לטענה בדבר גניבת מסך מחשב ומחשב נייד, אך אין בכך בכדי לגרוע מן העובדה שהודעות המתלונן בהחלטת מהוות, כשלעצמן, "דבר מה נוסף" להודאת הנאשם.

זאת ועוד, כאשר נשאל המתלון ספציפית על הנאשם, השיב כי הוא מכיר את הנאשם, מאחר והוא גר באזור של החנות, וכן השיב **"הייתה לי תחושת חשד כלפיו אבל לא האמנתי שזה הוא מפאת גילו והוא חרדי זה לא מתאים, ובגלל זה לא אמרתי את שמו בתחילה, לא רציתי לגרום לעוגמת נפש"** (ת/9, ש' 18-19).

בנוסף לכך, מציין המתלון לשאלת החוקר את העובדה שהבחין בנאשם בתחנת המשטרה באותו היום, באופן שמתיישב עם דברי הנאשם בהודעתו, אשר נכתבו בכתב יד, כי הבחין במתלון בתחנת המשטרה גם כן.

ב"כ הנאשם טען, כי אין ליתן אמון בגרסת המתלון, מאחר ומדובר בגרסה מתפתחת. נטען, כי פרטים שנמסרו בהודעתו השניה של המתלון לא נמסרו בהודעתו הראשונה, כך למשל - בהודעתו הראשונה, מסר המתלון כי דבר מה "חסר", ורק בהודעתו השניה טען כי הפריטים נגנבו, וכן בהודעות השניה תיאר את כניסתו של הפורץ לחנות ואת אופן נטילת הפריטים.

לא מצאתי ממש בטענה זו. הודעות המתלון מתיישבות היטב האחת עם רעותה, הן ביחס לזירה עצמה, לקיומן של מצלמות, לדלת האחורית אשר נפרצה, לפריטים שניטלו. אכן, הודעתו השניה של המתלון הינה מפורטת יותר, אך מהותה של ההודעה והעובדות העיקריות בה נותרו כפי שהיו ואין כל סתירה בין ההודעות.

סיבה נוספת, שבשלה אין לראות בעדות המתלון כמהימנה, לטענת ב"כ הנאשם, היא העובדה שבהודעתו הראשונה מסר שאין לו חשודים, ואילו בהודעתו השניה לאחר שנשאל אודות הנאשם השיב כי היה לו חשד לגביו. אכן, קיים בנקודה זו פער משמעותי בין הודעות המתלון. יחד עם זאת, המתלון נתן הסבר המניח את הדעת לפער זה - בכך שהיה לו חשד אך מאחר ולא היה בטוח בזיהוי הנאשם, לא גילה דבר חשדו למשטרה, מחשש להשחיר את פניו. על הסבר זה חזר המתלון גם בעדותו לפני (פרוטוקול עמ' 42, ש' 2-5). הסברו של המתלון מקובל עליי, בפרט לאור העובדה שאין חולק כי בין הנאשם למתלון אין כל סכסוך קודם או יריבות, ולכן למתלון אין כל מניע להפליל את הנאשם.

דו"ח פעולה של השוטר זאודו בבוש (ת/6):

המדובר בדו"ח פעולה מיום 02.04.13, אשר הוגש בהסכמה. הדו"ח מתעד את הקריאה הראשונית של המתלון למשטרה בבוקר יום גילוי הפריצה, ואת הדברים שמסר לשוטר בהגיעו למקום.

ניתן ללמוד מהדו"ח, כי כבר בפעם הראשונה שהמתלון מוסר מידע למשטרה, הוא מציין, כי העסק נפרץ במהלך חג הפסח, במהלך היום (16:00 או 17:00), דרך הדלת האחורית, מסר כי צפה בצילומי האבטחה והבחין ב"אדם די מלא, חבש קסקט ונעלי קרוקס שחורות, זקן מלא, ככל הנראה קרחת מתחת לכובע, מעיל ארוך בז".

פרטים אלו, שנמסרו כאמור ע"י המתלון מיד עם הגשת השוטרים לזירה, מחזקים הן את מהימנות עדות המתלון, והן את הודאתו המפורטת של הנאשם.

הידיעה המודיעינית:

השוטר שי גבע, העיד כי כתב דו"ח פעולה (ת/1), בו צוין שהגיע אל הנאשם בעקבות מידע.

כאשר נחקר בחקירתו הנגדית אודות אותו מידע השיב כי מדובר במידע מודיעיני שהפליל את הנאשם בביצוע הפריצה וכי בעקבות כך זומן לחקירה.

הפראפרזה של אותה ידיעה מודיעינית, שנמסרה למשטרה ביום 03.07.13, הוגשה לתיק בית המשפט כחלק מהראיות (ת/2), ובה נכתב:

"לפני כחודשיים אירע (כך במקור - א.ה.ה) התפרצות לחנות מכלת ברחוב הרואה ברחובות, הפורץ הוא יעקב מימוני הוא גר באזור החנות אבל מסתובב כל היום בסביבה".

ב"כ הנאשם טען, כי הואיל ועפ"י המידע שנמסר הוא מתייחס לפריצה שאירעה כחודשיים לפני מסירת המידע, היינו בחודש מאי 2013, והאירוע נשוא כתב האישום הוא מראשית חודש אפריל 2013, הרי שאין לראות בכך כראיה לכך שהנאשם ביצע את העבירה. הסניגור אף חקר בעניין זה את השוטר שי גבע שהשיב כי **"קיים מידע מודיעיני שיקבע מימוני חשוד בפריצה בחנות מסוימת, אני לא יודע אם היו עוד פריצות לעוד מקום"** (עמ' 25, ש' 25-26), וגם ציין כי אינו יודע אם המידע הזה מתייחס לאותו יום של הפריצה (שם, ש' 23-24).

אכן, הידיעה המודיעינית אינה נוקבת במועד ספציפי, והערכת הזמן המצוינת בה ("לפני כחודשיים") אינה תואמת בדיוק את מועד הפריצה נשוא כתב האישום ונכון שבסמוך לאחר מכן התרחשה פריצה נוספת באותה החנות. ואולם, בידיעה מצוינים לא מעט פרטים מדויקים - 1. התפרצות, 2. בחנות מכלת ברחוב הרואה, 3. יעקב מימוני גר באזור החנות ומסתובב כל היום בסביבה.

כל אלו פרטים העולים גם מהודאתו של הנאשם, ולפיכך ברי כי ניתן לראות בידיעה המודיעינית כ"דבר מה נוסף" להודאה.

המזכר של אבינועם בשארי (ת/11):

השוטר אבינועם בשארי העיד, כי הגיע אל החנות אחרי ההתפרצות, בתפקידו כרכז מודיעין, וסיפר כי הוא זוכר את האירוע (עמ' 53 לפרוטוקול). במזכרו מיום 31.07.13, תיעד השוטר בשארי את ביקורו בזירה וכתב **"הסתכלתי בצילומי האבטחה בסרטון בו נראה החשוד בתוך החנות. אדם מבוגר עם זקן"**. על דברים אלו חזר גם בעדותו **"זכור לי שאתה רואה בסרטון בן אדם מבוגר עם זקן"** (עמ' 55, ש' 8), ושוב בהמשך עדותו **"מתוך 30 שנה שאני שוטר, ראיתי עשרות סרטונים, אבל זה הסרטון היחיד שראיתי שאדם מבוגר מבצע התפרצות עם זקן, קשה מאוד לשכוח את זה"** (שם, ש' 20-21).

תיאורו זה של החשוד, עולה בקנה אחד עם תיאור הנאשם את עצמו בהודאתו (ש' 35 להודעת הנאשם). לפיכך, גם בפרט זה, ניתן לראות כ"דבר מה נוסף" להודאה.

דו"ח בדיקת מז"פ (7/ת):

ביום 02.04.13, נערך דו"ח מז"פ בחנות המתלונן, אשר לפיו הפריצה בוצעה ע"י "גרימת נזק לדלת אחורית", ושיטת הביצוע היא "מכשיר חד בדלת בין מנעול למשקוף".

ב"כ הנאשם טען, כי נוכח שיטת הפעולה שזוהתה ע"י מז"פ, הרי שלא ניתן לראות בה כראיה מחזקת, שהרי בהודעת הנאשם נכתב שהדלת נפרצה ללא כל מכשיר, אלא באמצעות ידיו של הנאשם בלבד.

כזכור, מסר הנאשם בהודעתו, כי "היה קצת מרווח בין הדלת לבין המשקוף וככה הצלחתי להכניס את האצבעות שלי ולמשוך ולפרוץ את הדלת".

אכן, מהודאת הנאשם לא עולה שימוש במכשיר, אולם כן עולה ממנה כי החדיר אצבעותיו בין הדלת למשקוף. במובן זה, דו"ח מז"פ יכול לחזק את ההודאה, כ"דבר מה נוסף", מאחר וגם בדו"ח מצוין כי הפריצה בוצעה ע"י החדרת מכשיר "בין מנעול למשקוף". יתרה מכך, גם הדו"ח מצוין, כי הפריצה בוצעה דרך הדלת האחורית, כשם שעולה מהודאתו של הנאשם.

38. לאחר סקירת הראיות המפורטות לעיל, מסקנתי הינה כי כל אחת מכן, וודאי הצטברותן של ראיות אלו, מגיעות כדי "דבר מה נוסף" להודאתו של הנאשם, ובכך מתקיים גם המבחן החיצוני ומעיד על אמיתותה של ההודאה.

מחדלי חקירה:

39. מן הראיות בתיק עולה, כפי שצוין לעיל, כי בידי המתלונן היה קיים סרטון מצלמת האבטחה בחנות, וכי הוא נמסר על ידו למשטרה. ואולם, סרטון זה לא נמצא בשלב שמיעת הראיות בתיק.

40. אכן, נוכח היעלמו של הסרטון המתעד את הפריצה, יש ממש בטענת הנאשם באשר לקיומו של מחדל חקירה משמעותי, אולם, אין די בקיומם של מחדלי חקירה, על מנת להביא בהכרח לזיכויו של הנאשם. כבר נפסק כי:

"כידוע, מחדלי חקירה אינם מובילים בכל מקרה לזיכויו של נאשם... כאשר נטענת מפיו של נאשם טענה בדבר מחדלים מעין אלה, מוטל על בית-המשפט לשאול את עצמו אם המחדלים הם כה חמורים ויורדים לשורשו של עניין, עד כי קם חשש שהנאשם יתקשה להתמודד כראוי

עם חומר הראיות העומד נגדו, והגנתו תימצא חסרה ומקופחת... משקלו והשפעתו של המחדל החקירתי נבחנים לא רק בהתייחס למחדל החקירתי כשהוא לעצמו, אלא תוך שקלולו לאור מכלול הראיות שהונחו בפני בית-המשפט" (ע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל** (11.4.2007), בפסקה 29; וראו גם: ע"פ 2331/08 **קסטרו נ' מדינת ישראל** (20.4.09); ע"פ 2404/09 **אלחמידי נ' מדינת ישראל** (1.9.2009); ע"פ 875/12 **ראיש אבו טהה נ' מדינת ישראל** (7.1.13)).

41. אם כן, גם בהתחשב במחדל החקירה, המבחן הוא לקיומה של תשתית ראייתית מספקת להרשעה, וכזו קיימת בתיק הנדון. שהרי, הנאשם הודה בחקירתו במשטרה בפריצה ומסר גרסה מפורטת. כבר קבעתי לעיל, כי הודאתו של הנאשם הינה קבילה, ונוכח היותה כה סדורה ומפורטת, משקלה הפנימי רב. פרט להודאה, די בידיעה המודיעינית שאינה מתבססת על מצלמות האבטחה, או בדו"ח המז"פ, שאינו מתבסס על מצלמות האבטחה, בכדי להקים "דבר מה נוסף" להודאה.

42. יש עוד לבחון, אם קופחה הגנת הנאשם כתוצאה ממחדל החקירה של אבדן הסרטון. מאחר וכבר קבעתי, כי יש בראיות, כדי להצביע על מעורבותו של הנאשם בפריצה, הרי שאין די במחדל החקירה בתיק, כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

הערה לפני סיום:

43. בטרם סיום, סברתי כי ראוי שאתייחס לטענות הקשות שהטיח הנאשם באמצעות בא כוחו, במשטרה ובתביעה. במהלך כל ההליך, ובסיכומיו ביתר שאת, טען ב"כ הנאשם טענות בוטות ביחס ליושרן של המשטרה ושל התביעה. כך, טען שהתביעה העלימה את הסרטון, אשר לטענתו היה קיים בתיק עד לשלב ההוכחות (עמ' 74 לפרוטוקול, ש' 12, ושוב בעמ' 75 ש' 31). טענה קשה ביותר, אשר אף אינה מתיישבת עם חומר הראיות בתיק, שכן עפ"י המזכר של השוטר יחיאל דהן (ת/10), כבר בראשית חודש יולי 2013, היינו עוד בטרם הגשת כתב האישום, אבד סרטון מצלמות האבטחה. עוד טען, כי התיק "נתפר" לנאשם ע"י המשטרה (עמ' 74, ש' 14 ושוב בעמ' 76 ש' 9). כן, התייחס לעד השוטר גבריאל אביב באומרו "**לצערי אני מכיר את גבי אביב, פעם אחת נפגשתי איתו, צדיק הוא לא, ושקרן הוא כן. אני אניד מה שאני רוצה, שיתבע אותי**" (עמ' 75, ש' 16-17). בנוסף, בעת חקירתו של השוטר בשארי, טען ב"כ הנאשם כי "הכינו" אותו לחקירה, במשמע שהתביעה הכניסה מילים בפיו בטרם עדותו בבית המשפט (עמ' 56 לפרוטוקול).

מכלול הטענות האמורות, שהינן חמורות ביותר ומטילות דופי בהתנהלות המשטרה והתביעה, נטענו בעלמא ובהעדר כל ראיה. על רשויות האכיפה והתביעה, ככל רשות שלטונית, חלה חזקת התקינות של הרשות. וודאי, כי לנאשם עומדת הזכות לנסות ולפריך את אותה חזקה, ואם ימצא בית המשפט ראיות לסתירתה, לא יהסס לקבוע כי הרשות פעלה בניגוד לחובותיה עפ"י דין. ואולם, זכות זו של הנאשם אינה מעניקה לו את הרשות להטיל רפש במשטרה ובתביעה מבלי שהוא אוזח בידו תימוכין כלשהם לטענותיו. הדברים הקשים שנאמרו ממילא לא סייעו לנאשם בהגנתו, ומוטב וראוי היה אם לא נאמרו כלל.

סוף דבר:

44. מכל נימוקי המפורטים לעיל, אני קובעת כי עלה בידי התביעה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ולפיכך אני מרשיעה אותו בעבירה של פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977.

45. באשר לבקשת המאשימה לחיוב הנאשם בהוצאות בגין זימון עדים, אני דוחה את הבקשה. לא סברתי, כי היו עדים שבאופן מובהק חקירתם הייתה מיותרת ושלא לצורך, בפרט בשים לב לאבדן סרטון מצלמות האבטחה, שיצר קושי ראיתי, שהעדויות סייעו לגשר עליו.

17.09.2018